

Janusz Bargiel był aktywnym działaczem NSZZ „Solidarność” Regionu Podbeskidzie, w którym pełnił funkcję członka Zarządu Regionu. Ponadto był aktywnym działaczem Klubu Dyskusyjnego Wszechnicy Podbeskidzia. Współorganizował pismo „Moim zdaniem”, krytykujące nadużycia władz PRL. 13 XII 1981 r. został internowany. Przebywał w Ośrodkach Odosobnienia w Jastrzębiu-Szerokiej, Nowym Łupkowie, Załężu, Kielcach. Na mocy amnestii został zwolniony 21 XII 1982 r. W dalszym ciągu prowadził zagrożoną odpowiedzialnością karną działalność opozycyjną w ramach Regionalnej Komisji Wykonawczej „Trzeci Szereg” Region Podbeskidzie, rozpowszechniając m.in. nielegalne wydawnictwa. We wrześniu 1985 r. został tymczasowo aresztowany. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z 18 IV 1986 został skazany na rok pozbawienia wolności. Zwolniony z więzienia 28 V 1986 r. W okresie 1985–1988 wniesiono wobec niego zastrzeżenie wyjazdów zagranicznych.

Piotr Brańka od końca 1980 r. był członkiem NSZZ „Solidarność”, następnie pełnił funkcję przewodniczącego NSZZ „S” przy Zakładach Elektro-Maszynowych „Celma” w Cieszynie. 10 XI 1982 r. wraz z inną osobą zorganizował akcję protestacyjną przeciwko zdelegalizowaniu NSZZ „Solidarność”, zredagował i sporządził na piśmie tekst poparcia apelu Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „S” o podjęciu strajku w dniu 10 XI 1982 r. i spowodował podpisanie tekstu przez grupę pracowników „Celmy”. Za powyższe został osadzony 15 XI 1982 r. w Areszcie Śledczym, zwolniony 23 XII 1982 r. postanowieniem Sądu Rejonowego w Cieszynie.

Ksiądz **Bernard Czernecki** od lat 60-tych pozostawał w zainteresowaniu służb bezpieczeństwa, kontrolowano zarówno jego kontakty z wiernymi jak też z innymi księżmi. Po wprowadzeniu stanu wojennego miał nawiązać kontakt z byłymi działaczami z Jastrzębia, Żor i Wodzisławia w celu reaktywowania NSZZ „S” w warunkach konspiracyjnych, w tym celu udostępniał pomieszczenia na terenie parafii oraz wspierał związek finansowo. Ks. Czernecki wspierał górników strajkujących w KWK Moszczenica po wprowadzeniu stanu wojennego, przy budowie kościoła zatrudniał osoby, które straciły pracę za udział w strajkach, przekazywał paczki dla osób aresztowanych i internowanych oraz dla ich rodzin, przekazywał pieniądze na zapłacenie kar grzywny.

Jolanta Duda po zdelegalizowaniu struktur NSZZ „Solidarność” kontynuowała w okresie trwania stanu wojennego działalność w podziemnych strukturach NSZZ „Solidarność” na terenie Bielska-Białej. W latach 1981–1983 organizowała pomoc dla osób internowanych i aresztowanych.

Józef Dziezic był aktywnym działaczem NSZZ „Solidarność” w Fabryce Wtryskarek „Ponar” w Żywcu. Po wprowadzeniu stanu wojennego nie zaniechał prowadzenia działalności związkowej w zdelegalizowanych strukturach NSZZ „Solidarność”. Drukował i kolportował wydawnictwa opozycyjne na terenie Żywca. 20 IX 1982 r. z uwagi na prowadzoną

działalność opozycyjną został tymczasowo aresztowany. Przebywał w Areszcie Śledczym w Bielsku-Białej. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 28 I 1983 r. został skazany na karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności. Przebywał w więzieniu w Bielsku-Białej. Postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w Bielsku-Białej z dnia 31 III 1983 r. został w dniu 1 IV 1983 r warunkowo zwolniony.

Karol Fajkis od 1980 r. był członkiem NSZZ „Solidarność” przy Zakładach Elementów Wyposażenia Budownictwa „Metalplast” w Bielsku-Białej, a następnie czołowym działaczem tamtejszej Komisji Zakładowej. Po wprowadzeniu stanu wojennego był internowany od 13 XII 1981 do 22 III 1982 r. Po zwolnieniu z internowania był nadal kontrolowany przez Służbę Bezpieczeństwa. Pan Karol Fajkis był aktywnym uczestnikiem Duszpasterstwa Ludzi Pracy przy parafii św. Mikołaja w Bielsku-Białej. W 1989 r. reaktywował NSZZ „Solidarność” przy „Metalpląście”.

Jan Frączek należał do opozycji antykomunistycznej działającej na rzecz odzyskania przez Polskę niepodległości i suwerenności oraz respektowania praw człowieka. Był członkiem NSZZ „Solidarność” od początku jego istnienia. Po wprowadzeniu stanu wojennego nie zaniechał działalności opozycyjnej. W grudniu 1981 r. Współtworzył TKZ NSZZ „Solidarność” przy Fabryce Samochodów Małolitrażowych w Bielsku-Białej. Był członkiem władz RKW Trzeci Szereg NSZZ „S” Region Podbeskidzie. W maju 1982 r. został internowany, po czterech dniach zwolniony ze względu na zły stan zdrowia. Z ramienia „Solidarności” zajmował się organizowaniem pomocy materialnej i finansowej dla osób aresztowanych, internowanych, ich rodzin, a także tych, którzy z racji głoszonych poglądów politycznych zostali zwolnieni z pracy. W 1982 r. Pan Jan Frączek współorganizował podziemne Radio „Solidarność” na Podbeskidziu. W 1985 r. współtworzył Bielski Komitet Obrony Solidarności (zwany również Komitetem Oporu Społecznego). 25 III 1983 r. Wydział Śledczy SB KWMO w Bielsku-Białej pod nadzorem tamtejszej Prokuratury Wojewódzkiej wszczął śledztwo wobec czołowych działaczy bielskiej „Solidarności”. Podjęte w toku śledztwa czynności procesowe ujawniły, że Pan Jan Frączek prowadził konspiracyjną działalność w nielegalnych strukturach zdelegalizowanej „Solidarności”, zajmował się drukiem i kolportażem podziemnych wydawnictw, co było podstawą do wydania w dniu 20 IV 1983 r. postanowienia o tymczasowym aresztowaniu i osadzeniu w Areszcie Śledczym w Bytomiu. Ze względu na zły stan zdrowia został zwolniony 9 V 1983 r. Po raz drugi został aresztowany 5 IX 1985 r. „za działania zmierzające do wywołania niepokoju publicznego”; 19 IV 1986 r. został skazany przez Sąd Wojewódzki w Bielsku-Białej na karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Przebywał kolejno w Areszcie Śledczym w Bielsku-Białej, w Areszcie przy Montelupich w Krakowie, ponownie w Bielsku-Białej, a następnie w Bytomiu, skąd został zwolniony 4 VI 1986 r. Po wyjściu na wolność kontynuował działalność opozycyjną. Od listopada 1986 r. pełnił funkcję jednego z pięciu rzeczników Podbeskidzkiej „Solidarności”, od września 1988 r. był członkiem Komisji Organizacyjnej NSZZ „Solidarność” FSM w Bielsku-Białej, następnie został wybrany w skład Prezydium

Regionalnej Komisji Organizacyjnej NSZZ „S”. Po przywróceniu do pracy w maju 1989 r. pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Zakładowej NSZZ „S” przy FSM w Bielsku-Białej. Pan Jan Frączek jako działacz podziemia związkowego był inwigilowany przez Służbę Bezpieczeństwa PRL w ramach kilku spraw operacyjnych. Za działalność opozycyjną został zwolniony z pracy i w latach 1986–1989 pozostawał bez zatrudnienia.

Józef Golonka był aktywnym działaczem NSZZ „Solidarność”. W latach 1982–1983 r. pozostawał w zainteresowaniu Służby Bezpieczeństwa w ramach Kwestionariusza Ewidencyjnego kryptonim „Gol”, podejrzany o „propagowanie wrogich poglądów” i działalność skierowaną „przeciwko linii politycznej partii”. Ponadto w latach 1987–1988 był figurantem Kwestionariusza Ewidencyjnego „Wróg”, który został założony z uwagi na fakt, iż Józef Golonka był podejrzany o „prowadzenie nielegalnej działalności w b. NSZZ »Solidarność«”.

Grzegorz Gołdynia został zatrzymany 1 V 1982 r. podczas obchodów pierwszomajowych i ukarany grzywną przez Kolegium ds. Wykroczeń w Oświęcimiu za noszenie znaczka NSZZ „Solidarność”. 8 V 1982 r. został internowany w Ośrodku Odosobnienia w Łupkowie. Podczas internowania podjął protest głodowy, który miał na celu spowodowanie zwolnienia z internowania kobiet i osób chorych. Uchylenie internowania nastąpiło 8 VII 1982 r. Po zwolnieniu z internowania był nadal kontrolowany operacyjnie przez Służbę Bezpieczeństwa.

Jadwiga Gołdynia w listopadzie 1980 r. weszła w skład Zarządu ZKZ NSZZ „Solidarność” przy Zakładach Chemicznych w Oświęcimiu, następnie została członkiem prezydium Komisji Zakładowej NSZZ „S” do spraw kulturalno-oświatowych i kobiet. Należała do redakcji pisma związkowego „Ozon”, do którego pisała artykuły, aktywnie zaangażowała się w pracę w zakładowym radiowęźle, który wykorzystywała do celów związkowych. 16 XII 1981 r. została internowana w ZK w Cieszynie, ponieważ 14 XII 1981 r. wraz z innymi zorganizowała masówkę, podczas której żądano cofnięcia stanu wojennego i zwolnienia osób internowanych. 23 XII 1981 r. internowanie zamieniono na areszt tymczasowy. Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego z 14 I 1982 r. została uniewinniona i zwolniona z aresztu w dniu 15 I 1982 r. Po zwolnieniu z aresztu była nadal kontrolowana operacyjnie przez Służbę Bezpieczeństwa. W latach 1984–1986 zaangażowała się w druk i kolportaż wydawnictw bezdebitowych.

Kazimierz Grajcarek był aktywnym działaczem opozycji antykomunistycznej. Był współtwórcą i działaczem NSZZ „Solidarność” przy KWK „Silesia” w Czechowicach-Dziedzicach, gdzie pracował od 1979 r. Pełnił funkcję przewodniczącego Oddziałowej Komisji NSZZ „S”. Był delegatem na I Walny Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” Regionu Śląsko-Dąbrowskiego, który odbył się w dniach 7–8 VII 1981 r. 29 VIII 1982 r.

został internowany. Przebywał w Ośrodku Odosobnienia w Zabrze-Zaborzu, skąd został zwolniony 2 XII 1982 r. 20 VIII 1988 r. w KWK „Silesia” był organizatorem strajku, który prowadzono na znak solidarności ze strajkującymi górnikami z KWK „Manifest Lipcowy” w Jastrzębiu-Zdroju. Z uwagi na zaangażowanie w działalność opozycyjną był wielokrotnie zatrzymywany, przesłuchiwany, przeprowadzono z nim liczne rozmowy profilaktyczno-ostrzegawcze.

Adam Gwiżdż od 1980 r. angażował się działalność NSZZ „Solidarność” w Zakładach Kuźniczych w Skoczowie, pełnił funkcję zastępcy przewodniczącego Komitetu Założycielskiego, a następnie przewodniczącego Komisji Zakładowej FSM Zakłady Kuźnicze oraz wiceprzewodniczącego Zarządu Regionu Podbeskidzia. Internowany w dniu 13 XII 1981 r. w Ośrodku Odosobnienia w Jastrzębiu Szerokiej i Łupkowie, zwolniony 29 IV 1982 r. Po zwolnieniu z internowania był podejrzewany o organizowanie podziemnych struktur związkowych i nadal kontrolowany operacyjnie przez Służbę Bezpieczeństwa.

Jerzy Jachnik od jesieni 1980 r. był członkiem NSZZ „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność opozycyjną oraz zaangażował się w niesienie pomocy internowanym działaczom „Solidarności”. Aresztowany 19 I 1982 r. i osadzony w Areszcie Śledczym w Bielsku-Białej. Wyrokiem wydanym w dniu 25 III 1982 r. przez Sąd Wojewódzki w Bielsku-Białej Pan Jerzy Jachnik został skazany na rok pozbawienia wolności w zawieszeniu na trzy lata. Warunkowo zwolniono go 7 IV 1982 r.

Józef Łopatka był aktywnym działaczem NSZZ „Solidarność” w Dyrekcji Rejonowej PKP w Bielsku-Białej, gdzie we wrześniu 1980 r. był członkiem Komitetu Założycielskiego NSZZ „S”. Na przełomie stycznia i lutego 1981 r. wszedł w skład Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego na Podbeskidziu. W marcu 1981 r. został wybrany na stanowisko wiceprzewodniczącego Komitetu Zakładowego NSZZ „Solidarność”, a w czerwcu 1981 r. do Komisji Rewizyjnej Regionu Podbeskidzie. Był członkiem Regionalnego Komitetu Obrony Uwięzionych za Przekonania w Bielsku-Białej. Po wprowadzeniu stanu wojennego nie zaprzestał działalności niepodległościowej. Podjął próbę zorganizowania akcji protestacyjnej oraz próbę stworzenia siatki konspiracyjnej w ramach zdelegalizowanych struktur NSZZ „S”. W dniu 18 XII 1981 r. postanowieniem Prokuratury Wojewódzkiej w Bielsku-Białej został tymczasowo aresztowany. Przebywał w Areszcie Śledczym w Bielsku-Białej. Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Bielsku-Białej z 7 I 1982 r. został skazany na pięć i pół roku pozbawienia wolności. Przebywał w zakładach karnych w Raciborzu, Strzelcach Opolskich, Strzelinie i we Wrocławiu. Uchwałą Rady Państwa z 5 IV 1983 r. został zwolniony z odbywania reszty kary.

Aleksandra Machowiak jako członek NSZZ „Solidarność” od września 1980 r. współorganizowała struktury związkowe na terenie Bielska-Białej, Pszczyny oraz Czechowic-Dziedzic. Weszła w skład Komitetu Założycielskiego NSZZ „S” w Głównym Biurze Studiów i Projektów Górniczych w Pszczynie, gdzie następnie pełniła funkcje przewodniczącej Komisji Zakładowej. Po wprowadzeniu stanu wojennego działała w konspiracyjnej strukturze pod nazwą Regionalna Komisja Wykonawcza Trzeci Szereg NSZZ „Solidarność” Region Podbeskidzie. Kolportowała wydawnictwa sygnowane przez RKW: „Bibuła”, „Tygodnik Wojenny”, „Bez Knebla” oraz inne sygnowane przez struktury podziemne z innych regionów Polski, takie jak „Tygodnik Mazowsze”, „Paragraf”. W związku z kontynuowaniem działalności w nielegalnych strukturach związkowych Pani Aleksandra Machowiak znalazła się w kręgu osób podejrzanych, wobec których w dniu 25 III 1983 r. wszczęto postępowanie śledcze. Prokuratura Wojewódzka w Bielsku-Białej zarzuciła jej, że w okresie od 11 X 1982 r. do końca września 1983 r. w Czechowicach-Dziedzicach oraz na terenie woj. bielskiego brała udział w działalności nielegalnego NSZZ „Solidarność” przez drukowanie i kolportowanie nielegalnych wydawnictw. 7 X 1983 r. została tymczasowo aresztowana i osadzona w Zakładzie Karnym w Cieszynie, a następnie w Zakładzie Karnym w Myślenicach, gdzie przebywała do 22 XII 1983 r., kiedy areszt uchylono. W ramach odrębnego postępowania karnego prokuratura sporządziła akt oskarżenia przeciwko Pani Aleksandrze Machowiak, po czym sprawę skierowała do sądu. W dniu 30 VII 1984 r. Sąd Rejonowy w Bielsku-Białej umorzył postępowanie na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy o amnestii z dnia 21 VII 1984 r. Mimo doświadczonej represji Pani Aleksandra Machowiak nie zrezygnowała z opozycyjnej działalności. W latach 1984–1989 r. należała do zespołu redagującego „Solidarność Podbeskidzia” – najważniejszy biuletyn „S” w tym regionie, zajmowała się jego drukowaniem i kolportażem. W 1989 r. została członkiem Komitetu Obywatelskiego „S” w Czechowicach-Dziedzicach, którego zadaniem było kierowanie lokalną kampanią wyborczą przed wyborami z 4 VI 1989 r. do Sejmu i Senatu.

Mieczysław Machowiak jako członek NSZZ „Solidarność” od 1981 r. aktywnie działał w strukturach związkowych na terenie Bielska-Białej. W latach 1984–1989 zajmował się drukowaniem i kolportowaniem tytułów regionalnej podziemnej prasy: „Solidarność Podbeskidzia”, „Paragraf”, „Tygodnik Mazowsze”. W związku z zaangażowaniem się w akcję rozpowszechniania nielegalnych wydawnictw został w dniu 8 VII 1986 r. zatrzymany, a następnie tymczasowo aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym w Bielsku-Białej. Tamtejsza Prokuratura Rejonowa prowadziła przeciwko niemu dochodzenie, w wyniku którego Panu Mieczysławowi Machowiakowi postawiono zarzut, że w okresie do lipca 1986 r. na terenie Bielska-Białej i innych miejscowości gromadził i rozpowszechniał wydawnictwa sygnowane przez nielegalnie działającą strukturę pod nazwą Regionalna Komisja Wykonawcza Trzeci Szereg NSZZ „Solidarność” Region Podbeskidzie oraz Małopolski Komitet Walki o Praworządność. Do skazania nie doszło, gdyż postępowanie umorzono 11 IX 1986 r. na podstawie amnestii, która weszła w życie w lipcu 1986 r. W efekcie Pan Mieczysław Machowiak opuścił 10 IX 1986 r. Areszt Śledczy w Katowicach,

w którym przebywał od 15 VII 1986 r. Jako drukarz i kolporter prasy niezależnej był inwigilowany przez Służbę Bezpieczeństwa PRL w latach 1986–1989.

Aleksander Marek był aktywnym działaczem opozycji demokratycznej w czasach PRL, członkiem NSZZ „Solidarność” przy Fabryce Samochodów Małolitrażowych Zakład nr 1 w Bielsku-Białej, gdzie był zatrudniony. Po wprowadzeniu stanu wojennego i zdelegalizowaniu „Solidarności” nie zaprzestał działalności związkowej. Należał do grupy działaczy zajmujących się produkcją i kolportażem podziemnej prasy, uczestniczył w organizowaniu pomocy materialnej dla rodzin działaczy internowanych, aresztowanych lub zwolnionych z pracy za przynależność do „Solidarności”. W październiku 1985 r. był inicjatorem zbierania podpisów pod poręczeniem dla Prokuratury Wojewódzkiej w Bielsku-Białej dot. uwolnienia tymczasowo aresztowanego działacza „S” Zbigniewa Reteckiego. W dniu 24 IX 1988 r. z inspiracji tajnej Tymczasowej Komisji Zakładowej NSZZ „S” przy FSM w Bielsku-Białej powołano pierwszą na Podbeskidziu jawną Komisję Organizacyjną NSZZ „Solidarność”, w prezydium której zasiadał Pan Aleksander Marek. Z racji zaangażowania w działalność opozycyjną podlegał inwigilacji szczególnej prowadzonej przez organy bezpieczeństwa państwa PRL. Służba Bezpieczeństwa stosowała wobec niego szereg metod i technik operacyjnych, m.in.: inwigilację przez licznych tajnych współpracowników oraz kontakty służbowe i obywatelskie, rozmowy profilaktyczno-ostrzegawcze.

Tadeusz Motyka był działaczem NSZZ „Solidarność”. Podejmował szereg działań mających na celu odzyskanie przez Polskę niepodległości i suwerenności oraz respektowanie praw człowieka. Po wprowadzeniu stanu wojennego nie zaniechał działalności opozycyjnej. 9 I 1982 r. został zatrzymany w Ciącu w czasie akcji wykonywania napisów antypaństwowych. Na podstawie postanowienia Prokuratury Rejonowej w Żywcu z 11 I 1982 r. został tymczasowo aresztowany, osadzony w Areszcie Śledczym w Bielsku-Białej oraz objęty postępowaniem śledczym prowadzonym przez Wojskową Prokuraturę Garnizonową w Krakowie. Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie na sesji wyjazdowej w Krakowie uznał Pan Tadeusza Motykę winnym i wyrokiem wydanym w dniu 12 II 1982 r. skazał na trzy lata pozbawienia wolności. W wyniku rewizji wyroku do Sądu Najwyższego-Izby Wojskowej w Warszawie w dniu 10 V 1982 r. zasądono dodatkową karę dwóch lat utraty praw publicznych oraz podanie wyroku do publicznej wiadomości. Karę pozbawienia wolności Pan Tadeusz Motyka odbywał kolejno w Zakładach Karnych w: Jastrzębiu-Zdroju, Zabrze-Zaborzu, Mielęcinie k. Wrocławia oraz Potulicach k. Bydgoszczy, skąd na mocy ustawy o amnestii został zwolniony 11 IV 1983 r. Z uwagi na działalność opozycyjną pozostawał w operacyjnym zainteresowaniu Służby Bezpieczeństwa PRL.

Adam Pawlik był w okresie stanu wojennego aktywnym działaczem NSZZ „Solidarność” w Bielsku-Białej. Po zdelegalizowaniu „Solidarności” włączył się w działalność podziemnych struktur opozycyjnych. Wszedł w skład najbardziej aktywnej

podziemnej struktury opozycyjnej na terenie ówczesnego województwa bielskiego, Regionalnej Komisji Wykonawczej Trzeci Szereg NSZZ „Solidarność” Regionu Podbeskidzie, gdzie pełnił funkcję zastępcy przewodniczącego. W ramach RKW Region Podbeskidzie pełnił funkcję głównego kolportera wydawnictw i ulotek opozycyjnych. Był zaangażowany w produkcję oraz kolportaż ulotek sygnowanych przez RKW. Na mocy wszczętego przez Prokuraturę Wojewódzką w Bielsku-Białej śledztwa został w dniu 19 X 1983 r. zatrzymany. Zarzucono mu z art. 278§3 kk, że w okresie od 11 X 1982 r. do 30 IX 1983 r. w Bielsku-Białej i innych miejscowościach pełnił czynności kierownicze w prawnie rozwiązanym NSZZ „Solidarność” organizując i kierując antypaństwową działalnością w ramach konspiracyjnej struktury RKW Trzeci Szereg „Solidarności” Region Podbeskidzia oraz z art. 271§1 kk i 10 kk w zw. z art. 273§1 kk, że w okresie od dnia 13 XII 1981 r. do 30 IX 1983 r. w Bielsku-Białej i innych miejscowościach za pośrednictwem biuletynów i ulotek rozpowszechniał fałszywe wiadomości na temat sytuacji wewnętrznej kraju oraz stosunków z państwami sprzymierzonymi, mogące wyrządzić poważną szkodę interesom PRL. Z uwagi na powyższe Pan Adam Pawlik został w dniu 19 X 1983 r. tymczasowo aresztowany. Przebywał w Areszcie Śledczym w Bielsku-Białej. W kwietniu 1984 r. sprawa została zakończona skierowaniem wniosku do Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej. Postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w Bielsku-Białej z 24 VII 1984 r. areszt tymczasowy uchylono, a Sąd Rejonowy w dniu 25 VII 1984 r. sprawę umorzył na podstawie amnestii z 21 VII 1984 r.

Magdalena Pawlik po wprowadzeniu stanu wojennego i zawieszeniu przez władze wszelkich form działalności związkowej aktywnie włączyła się w działalność opozycyjną na terenie Bielska-Białej. Weszła w skład najbardziej aktywnej podziemnej struktury opozycyjnej na terenie ówczesnego województwa bielskiego pod nazwą Regionalna Komisja Wykonawcza Trzeci Szereg NSZZ „Solidarność” Region Podbeskidzie. Angażowała się w produkcję ulotek sygnowanych przez RKW, sporządzała do nich matryce oraz brała udział w ich kolportażu. W swoim mieszkaniu organizowała nielegalne zebrania członków RKW Trzeci Szereg, ponadto jej mieszkanie było głównym punktem kolportażu ulotek i prasy podziemnej, m.in. biuletynów „Solidarność Podbeskidzia” oraz „Serwis Informacyjny”. Na mocy wszczętego przez Prokuraturę Wojewódzką w Bielsku-Białej śledztwa została w dniu 19 X 1983 r. zatrzymana. Postawiono jej zarzutu z art. 278§1 kk, że od października 1982 r. do września 1983 r. na terenie Bielska-Białej należała do zdelegalizowanego związku NSZZ „Solidarność” oraz uczestniczyła w organizacji nielegalnych wydawnictw. Z uwagi na powyższe Pani Magdalena Pawlik została w dniu 19 X 1983 r. tymczasowo aresztowana i umieszczona w zakładzie karnym w Cieszynie. Areszt uchylono postanowieniem z dnia 22 XII 1983 r. W kwietniu 1984 r. sprawę zakończono skierowaniem wniosku do Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej, który w dniu 25 VII 1984 r. sprawę umorzył na podstawie amnestii z 21 VII 1984 r.

Wacław Pierchalski pracował w Zakładzie Przemysłu Wełnianego „FINEX” w Bielsku-Białej. Należał do działaczy NSZZ „Solidarność” Regionu Podbeskidzie.

Uczestniczył w licznych przedsięwzięciach związku, m.in. brał udział w manifestacji zorganizowanej przy okazji obchodów 1 V 1982 r., za co został internowany 8 V 1982 r. i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Łupkowie. Zwolniono go 22 VII 1982 r., ale w związku z obawą o możliwość negatywnego oddziaływania na pozostałą część pracowników ZPW „FINEX” zdecydowano o jego ponownym internowaniu. Decyzję o internowaniu Pana Wacława Pierchalskiego wydano w dniu 6 XI 1982 r.; osadzono go w Ośrodku Odosobnienia w Zabrze-Zaborzu, gdzie przebywał do dnia 15 XI 1982 r.

Teresa Szafrńska od września 1980 r. była aktywnym działaczem NSZZ „Solidarność” na terenie Bielska-Białej. Po wprowadzeniu stanu wojennego i zdelegalizowaniu NSZZ „S” należała do grupy osób, które założyły tajną strukturę związkową pod nazwą Regionalna Komisja Wykonawcza Trzeci Szereg NSZZ „Solidarność” Region Podbeskidzie. Ww. organizacja zajmowała się niesieniem pomocy dla rodzin internowanych i aresztowanych, a także drukowaniem i rozpowszechnianiem podziemnych wydawnictw, takich jak „Solidarność Podbeskidzia” oraz „Serwis Informacyjny RKW”. Pani Teresa Szafrńska weszła w skład redakcji „Solidarności Podbeskidzia”. Była też aktywnym działaczem Duszpasterstwa Ludzi Pracy w Bielsku-Białej. W dniu 25 III 1983 r. Wydział Śledczy tamtejszego KWMO pod nadzorem Prokuratury Wojewódzkiej wszczął postępowanie (sygn. RSD 4/83) przeciwko działaczom RKW Trzeci Szereg, a w dniu 19 X 1983 r. Prokuratura Wojewódzka w Bielsku-Białej przedstawiła Pani Teresie Szafrńskiej zarzut, że w okresie od 11 X 1982 r. do 30 IX 1983 r. pełniła czynności kierownicze w RKW oraz że od stycznia do maja 1983 r. w Bielsku-Białej współredagowała nielegalne wydawnictwa i uczestniczyła w ich rozpowszechnianiu. W toku prowadzonego śledztwa była wielokrotnie przesłuchiwana. W ramach czynności śledczych dokonano także przeszukania jej mieszkania. W dniu 19 X 1983 r. Pani Teresa Szafrńska została tymczasowo aresztowana i osadzona w Zakładzie Karnym w Cieszynie. 29 V 1984 r. Sąd Wojewódzki w Bielsku-Białej wydał postanowienie, na mocy którego zwolniono ją z aresztu. Podstawą wydania takiej decyzji był zły stan zdrowia ww. Korzystając z ustawy o amnestii z dnia 21 VII 1984 r. Sąd Wojewódzki w Bielsku-Białej wydał 25 VII 1984 r. postanowienie o umorzeniu śledztwa. Z uwagi na prowadzoną działalność opozycyjną Pani Teresa Szafrńska podlegała inwigilacji przez Służbę Bezpieczeństwa PRL w latach 1982–1989 w ramach Spraw Operacyjnego Rozpracowania o kryptonimie „Trzeci Szereg” oraz „Hydra, a także Kwestionariusza Ewidencyjnego o kryptonimie „Branka”.

Bogdan Szozda od września 1980 r. był działaczem NSZZ „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność związkową w podziemnych strukturach „Solidarności”, zajmował się m.in. kolportowaniem nielegalnych wydawnictw. W 1984 r. był współorganizatorem bielskiego Duszpasterstwa Ludzi Pracy. We wrześniu 1988 r. objął funkcję przewodniczącego pierwszego na Podbeskidziu jawnego Komitetu Organizacyjnego „Solidarność”. W latach 1989–1990 pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” przy Fabryce Samochodów Małolitrażowych

w Bielsku-Białej. Z uwagi na zaangażowanie w działalność na rzecz odzyskania przez Polskę wolności i suwerenności oraz respektowania praw człowieka Pan Bogdan Szozda był inwigilowany przez Służbę Bezpieczeństwa PRL.

Stanisław Zarzycki, pracownik Zakładu Doświadczalnego PAN w Gołyszach k. Skoczowa, od września 1980 r. był działaczem „Solidarności”, początkowo jako członek Komitetu Założycielskiego w ZD PAN, następnie przewodniczący Komisji Zakładowej. W 1981 r. był delegatem na I i II Walne Zebranie Delegatów „S” Regionu Podbeskidzie. Został członkiem Zarządu Regionu. Na przełomie września i października 1981 r. był delegowany na I Krajowy Zjazd Delegatów „S” w Gdańsku. Po 13 XII 1981 r. zaangażował się w kolportaż podziemnej prasy w ZD PAN oraz dostarczanie materiałów poligraficznych. W listopadzie 1986 r. wszedł w skład jawnego kierownictwa Regionalnej Komisji Wykonawczej „Trzeci Szereg” NSZZ „S” Region Podbeskidzie. Dnia 7 VII 1984 r. został aresztowany przez prokuraturę rejonową w Cieszynie pod zarzutem kolportażu nielegalnych wydawnictw. W ramach prowadzonych spraw stosowano wobec niego także inne formy represji: był karany grzywną, kilkakrotnie zatrzymywany na 48 godzin, przesłuchiwany, w 1988 roku rozwiązano z nim umowę o pracę. W toku prowadzonych przeciw Panu Zarzyckiemu działań Służba Bezpieczeństwa wykorzystywała osobowe źródła informacji oraz funkcjonariuszy Ruchu Drogowego RUSW w Cieszynie. Po przywróceniu go na mocy wyroku Sądu Wojewódzkiego w Krakowie z dnia 16 VI 1988 r. do pracy, z inspiracji SB skierowano do Ministerstwa Sprawiedliwości PRL podanie o złożenie rewizji nadzwyczajnej od wyroku Sądu. W lutym 1989 r. Pan Zarzycki otrzymał zgodę na wydanie paszportu, dnia 29 III 1989 r. opuścił wraz z rodziną terytorium PRL i udał się do RFN. Z uwagi na prezentowane poglądy polityczne i aktywną działalność Służba Bezpieczeństwa PRL od 1982 do 1989 r. szczegółowo śledziła poczynania Pana Stanisława Zarzyckiego. Materiały do spraw o kryptonimach „Filar”, „Renesans” i „Inżynier” zostały zniszczone przez RUSW w Cieszynie na początku 1990 r. Zachowały się materiały sprawy o kryptonimie „ZS”.